Dimecres 19 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 18,15-20): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: I si pequés contra tu el teu germà, ves, corregeix-lo entre tu i ell només. Si t'escolta, hauràs guanyat el teu germà; però si no t'escolta, pren-ne encara un o dos amb tu, perquè en la boca de dos o tres testimonis es fonamenti tota qüestió. I si no els volgués escoltar, digues-ho a l'església; i si tampoc a l'església no volgués escoltar, sigui per a tu com un gentil i un publicà. En veritat us dic: tot el que lligueu sobre la terra serà lligat en el cel; i tot el que deslligueu sobre la terra serà deslligat en el cel.

Una altra vegada us dic: si dos de vosaltres es posen d'acord sobre la terra, tota cosa que demanin els serà concedida pel meu Pare que és en els cels. On n'hi ha dos o tres reunits en el meu nom, allí soc jo enmig d'ells».

© Albada Editorial / evangeli.net

«I si pequés contra tu el teu germà, ves, corregeix-lo entre tu i ell només. On n'hi ha dos o tres reunits en el meu nom, allí soc jo enmig d'ells»

Mn. Pedro-José YNARAJA i Díaz
(El Montanyà, Barcelona, Espanya)

Avui, en aquest breu fragment evangèlic, el Senyor ens ensenya tres importants maneres de procedir, que freqüentment hom ignora.

Comprensió i advertència a l'amic o al col·lega. Advertir-lo, en discreta intimitat («entre tu i ell només»), amb claredat («corregeix-lo»), de la seva equivocada actuació, per tal que esmeni el camí de la seva vida. En tot cas, també procurar la col·laboració d'un amic, si la primera gestió no ha donat resultat. Si ni tan solament amb aquest obrar s'assoleix la seva conversió i si el seu pecat causa escàndol, no s'ha de dubtar en exercir la denúncia profètica i pública, que avui pot ser una carta al director d'una publicació, una manifestació, una pancarta. Aquesta manera d'obrar esdevé exigència per al mateix que la practica, i freqüentment és ingrata i incòmoda. Per la qual cosa resulta més fàcil escollir allò que anomenem equivocadament "caritat cristiana", que acostuma a ser pur escapisme, comoditat, covardia, falsa tolerància. De fet, «està reservada la mateixa pena per als qui fan el mal i per als qui el consenten» (Sant Bernat).

Tot cristià té el dret de sol·licitar de nosaltres els preveres el perdó de Déu i de la seva Església. El psicòleg, en un moment determinat, pot apaivagar el seu estat d'ànim; el psiquiatra en acte mèdic pot aconseguir vèncer un trastorn endogen. Ambdues coses són molt útils, però no suficients en determinades ocasions. Solament Déu és capaç de perdonar, esborrar, oblidar, polvoritzar tot destruint, el pecat personal. I la seva Església lligar o deslligar comportaments, tot transcendint la sentència del Cel. I amb tot això gaudir de la pau interior i començar a ser feliç.

En les mans i paraules del prevere està el privilegi del prendre el pa i que Jesús-Eucaristia realment esdevingui presència i aliment. Qualsevol deixeble del Regne pot unir-se a un altre, o millor a molts, i amb fervor, Fe, coratge i Esperança, submergir-se en el món i convertir-lo en el vertader cos del Jesús-Místic. I en la seva companyonia acudir a Déu Pare que escoltarà les súpliques, car el seu Fill es comprometé a això, «On n'hi ha dos o tres reunits en el meu nom, allí soc jo enmig d'ells» (Mt 18,20).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «En el silenci Ell ens escolta; en el silenci Ell parla a l'ànima i en el silenci escoltem la seva veu» (Santa Teresa de Calcuta)

- «La fe no és únicament una opció individual. Per la seva mateixa naturalesa, s'obre al 'nosaltres', es dóna sempre dins de la comunió de l'Església» (Francesc)

- «'El Crist Jesús, el qui va morir, més ben dit, el qui fou ressuscitat, el qui està a la dreta de Déu, el mateix que intercedeix per nosaltres' (Rm 8,34) és present de moltes maneres en la seva Església: en la seva Paraula, en la pregària de l'Església, 'on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom' (Mt 18,20), en els pobres, els malalts, els presos, en els sagraments dels quals és l'autor (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.373)